23 Απριλίου 2016

Πίστη στην Πρόνοια του Θεού

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

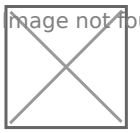

Πίστη στην Πρόνοια του Θεού

Image not found or type unknown

Η ικανότητά μας να εμπιστευώμεθα σχετίζεται άμεσα με την πίστη μας στην πρόνοια. Αυτά που χρειάζεται να ξέρει ο άνθρωπος είναι ποιές είναι οι προθέσεις του Θεού γι' αυτόν. Τα καλά νέα του Χριστού είναι ότι οι προθέσεις του Θεού για εμάς είναι καλές.
Εκείνος που δεν εφείσθη αυτού του ιδίου του γιου Του, αλλά Τον παρέδωσε για όλους εμάς, δεν θα μας τα δώσει επίσης όλα με Αυτόν;
Ο σταυρός του Χριστού είναι το σημάδι του Θεού ότι είναι μαζί μας, και «ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών;» (Ρωμ. 8, 31). Αν κάποτε δεν βλέπουμε να είναι ο Θεός μαζί μας, είναι γιατί, επειδή ακριβώς ο Θεός είναι πραγματικά μαζί μας, δεν ικανοποιεί ευτυχώς τις αυτοκαταστροφικές επιθυμίες μας, που εμείς δεν βλέπουμε ότι είναι όντως αυτοκαταστροφικές.

Ευθύς ως πεισθούμε ότι ο Θεός είναι μαζί μας, ότι οι προθέσεις Του για εμάς είναι καλές, είμεθα έτοιμοι να δεχθούμε αυτό που ο Θεός μπορεί να μας δώσει μέσα από τη συγκεκριμένη κρίση ή οδυνηρή εμπειρία. Όταν ο Ιώβ επέμεινε ότι ο Θεός δεν απαντούσε στις κραυγές του για βοήθεια, ο Ελιού, πολύ σοφά, είπε: «Ο θεός μιλάει πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, κανείς δεν δίνει προσοχή στα λόγια Του» (Ιώβ 33, 14).

Η αντίληψη του Ελιού έδωσε στον Ιώβ μια διαφορετική θεώρηση της σιωπής του Θεού, που ακριβέστερα θα μπορούσε να αποκληθεί η κωφότητα του ανθρώπου. Ο Ιώβ είχε τη δική του ιδέα για το πως ο Θεός θα του απαντούσε.

Όταν δεν του εδόθη αυτή η απάντηση, συνεπέρανε ότι ο Θεός δεν είχε μιλήσει. Ο Ελιού πίστευε ότι οι ενδείξεις που είχε ο Ιώβ για να καταλήξει να πιστεύει ότι ο Θεός δεν του μιλούσε ήταν ανεπαρκείς. Γιατί ο Θεός μπορεί να μας μιλά με έναν διαφορετικό τρόπο απ' αυτόν που εμείς περιμένουμε και σαν συνέπεια εμείς να μην ακούμε αυτό που μας λέει.

Ο Θεός μας λέει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που περιμένουμε, γιατί αυτό που περιμένουμε είναι λάθος. Όλοι μας κάποτε αισθανθήκαμε ανακούφιση που ο Θεός

δεν ανταποκρίθηκε στο αίτημά μας, γιατί έτσι γλυτώσαμε από κάποια συμφορά. Συχνά μας τυφλώνει τόσο πολύ η έπαρσή μας ώστε να πιστεύουμε ότι εμείς ξέρουμε καλύτερα από Εκείνον τι πραγματικά έχουμε ανάγκη. Ο Ελιού στην πραγματικότητα πρότεινε στον Ιώβ να κοιτάξει λίγο πιο πέρα από τη μύτη του και να τεντώσει τ' αυτιά του σε διαφορετική κατεύθυνση, για να ακούσει τη φωνή του Θεού.

Όταν επιλέγουμε να εμπιστευθούμε τον Θεό για να βγούμε από μια κρίση, μ' αυτήν ακριβώς την ενέργεια δίνουμε νόημα στην κρίση μας. Επειδή η εμπιστοσύνη μας είναι η ανταπόκρισή μας στην υπόσχεση του Θεού να μας βοηθήσει, μας δίνει την ελπίδα που χρειαζόμεθα. Όταν βλέπουμε έτσι τον κρυμμένο Θεό, τα αυτιά και τα μάτια της πίστης μας ανοίγουν σε μια πληρέστερη προοπτική, για να δούμε μέσα απ' αυτή την πραγματική μας κατάσταση.

Η εμπιστοσύνη μας καλείται να είναι άλμα πίστεως, γιατί με αυτή υπερπηδούμε αυτά που αλλιώς φαίνονται ως ανυπέρβλητα εμπόδια. Το περισσότερο που μπορούν να κάνουν αυτά τα εμπόδια στο δρόμο που μας δείχνει ο Θεός είναι να δημιουργήσουν μια παρέκκλιση, αλλά ο Θεός μπορεί να χρησιμοποιήσει και την παρέκκλιση επωφελώς για μας.

Η πίστη στην πρόνοια του Θεού είναι από μόνη της ένα καλό νέο, γιατί ενεργοποιεί μια χαρά που δεν εξαρτάται, τουλάχιστον ολοκληρωτικά, απ' αυτό που μας συμβαίνει.

Η χαρά του Χριστού μπορεί να υπάρχει ακόμη και όταν δεν υφίστανται οι συνηθισμένοι λόγοι. Η σχέση μας με τον Θεό μπορεί να συνεχίσει σχετικά σταθερή, όταν άλλα στηρίγματα από τα οποία συνήθως εξαρτώμεθα δεν υπάρχουν, αν φροντίζουμε να κρατάμε ενεργοποιημένο το μέρος εκείνο της ύπαρξής μας που μπορεί να κοινωνεί με το μυστήριο του Θεού.

Όταν στο μέσο μιας κρίσης εμπιστευόμαστε τον Θεό, θα μας είναι πιο εύκολο να εμπιστευόμαστε και τους άλλους, τον ή την σύζυγο, τα παιδιά, τους φίλους, τους συναδέλφους, και έτσι μπορεί να είμεθα λιγότερο απαιτητικοί στην επιθυμία μας για τη συμπαράστασή τους. Η εμπιστοσύνη μας γι' αυτούς έχει θετική επίδραση τόσο στη δική τους ανάπτυξη, όσο και στη σχέση μας μαζί τους. Οι περισσότεροι από εμάς τους ανθρώπους παίρνουμε μεγάλη δύναμη από την εμπιστοσύνη των άλλων σε μας, ιδιαίτερα των σημαντικών άλλων.

π. Φιλόθεος Φάρος, «Στου δρόμου τα μισά», εκδ. Αρμός, σ. 142-145.

Πηγή: ekklisiaonline.gr